

Bizalmi ember a postás

JÁRJA A VÁROST ESŐBEN, hóban, naponta nyolc kilométeren át cipeli jókora táskáját. Az egri Gyönki István, aki kiérdemelte az országos elismerést, a Postás Példakép Díjat, egyben hatgyermekes apa. Örömet lel a munkájában, mivel szerinte így a maga ura lehet és sokak megbecsülését élvezheti.

Mindenkihez van egy jó szava az egri postás példaképnek

Eredetileg felszolgálónak készült, s végül is rokonszaktámát választott: itt is sokat kell talpalni és jól bánni az emberekkel. Gyönki István életében a 2002-es esztendő vízváltónak számított: akkor szűnt meg a hanglemezbolt, ahol dolgozott, így talált aztán állást a Magyar Postánál, s abban az évben nősült.

Mostanában gyakran mérlegre teszi e csaknem két évtizedet, az idén ugyanis országos kitüntetés nyert el. Az ügyfelek és a munkatársak több ezer szavazata alapján ő vehette át a postavilágnapi ünnepségen a Postás Példakép Díjat. Igazi meglepetés ez számára. Amikor késő este hazaért a díjátadó

után, a családjától kis üzenet várta: nekünk is te vagy a legjobb...

- A vesztesek nyugalmával indultam, és annál jobban meglepődtem, hogy én vagyok a díjazott - meséli. Tavalyelőtt is bekerült az országos legjobb hatba, de akkor nem ő kapta az elismerést. A mostani siker a körzetében, az egri

Lajosvárosban élőknek köszönhető, akik nekibuzdultak és nagyon sok jelölést adtak le rendes, szolgálatkész postásukra, aki mindig pontosan célba juttatja a leveleket. Sok a munka, olykor helyettesíteni is kell - magyarázza. Mégis rója a kilométereket, a lift nélküli házakban felkaptat az emeletre az ajánlott levéllel. István rugalmas és barátságos, mindenkit ismer, ő a városrészben élők kedvence.

Hat-hétszáz címhely tartozik hozzá, nagy az anyagi felelőssége, mindenkivel szót kell értenie. Az időseket például megismerteti az új, telefonszerű kütyüvel (PDA), amin az ajánlott küldeményeket kell aláírni, a hozzá tartozó készüléket szintén megmutatja, amivel nyomtatni is lehet.

- Bármilyen zord az időjárás, gyalog járok. A lábamat ugyan megterheli, de nem panaszkodom. A megfázások szerencsére elkerülnek, nem töltöttem sok időt táp-pénzen a 17 év alatt - mondja. Hogy valamelyik gyermeke a hat közül választaná-e a postás szakmát? Mosolyogva meséli, hogy a négyéves fia még szeret postást játszani, de a nagyobb lány inkább jogi pályáról álmodik, az idősebb fiú pedig focista szeretne lenni.

Ha a vállát húzó postástáska súlya nem is változott sokat az évek alatt, a tartalma igen: ma már magánlevelek és képeslapok a nagyobb ünnepek előtt sem lapulnak benne. Helyette inkább számlákat és hivatalos leveleket kézbesít. István szívesebben vinne jó híreket vagy éppen pénzt, de gyakran az adóhivatali és a gyorsított bírságról szóló felszólítást is ő kézbesíti. Persze az efféle kellemetlenségről sosem a hír hozója tehet...

Palágyi Edit